

Appellagen er ført til Ende. Udvalget formener, at Ordene: „umiddelbart efter at hans Hverv er tilendebragt“, rettest bør udgaa. Reglen vil da for saa vidt blive den samme som nu, nemlig, at Sagsføreren ikke har nogen Ret til at faae Salæret udbetalt, førend endelig Dom er falden, en Regel, der ikke kan være særlig generende for Sagsførerstanden, saa meget mere, som det vistnok er meget almindeligt, at Sagsføreren, saasnart Dommen er falden, naar han ønsker det, faaer Salæret udbetalt, saafremt der ikke er nogen Grund til at antage, at Overdomstolene kunne komme til et andet Resultat med Hensyn til Salæret.

Spad § 3 angaar, har Udvalget delt sig i et Flertal (Larsen, Nielsen, Rump og Ussing) og et Mindretal (Lomborg).

Flertallet slutter sig til den i Paragrafen udtalte Bestemmelse, at det ordentligvis bør forbydes Sagsførerne, naar de af det Offentlige be-
 falkes for en Part, at modtage eller lade sig til-
 sige noget Honorar eller Bederlag af denne. Saa-
 ledes som Forholdene nu ere ordnede, er det vist-
 nok ikke ualmindeligt, at Sagsførere af den Part,
 for hvem de ere beskikkede, modtage eller lade sig
 tilsige et Honorar, skjøndt dette er i Strid med
 Lovgivningens Hensigt, at skaffe den, for hvem en
 Sagsfører be-
 falkes, fri Retshjælp. Til Undskyd-
 ning kan imidlertid anføres, at Lovgivningen nu
 ofte er til Hinder for, at Sagsføreren i Salæret
 faaer et passende Bederlag for sit Arbeide. Men
 naar Bestemmelsen i § 1 bliver til Lov, og der
 altsaa er sikret den beskikkede Sagsfører i alle Til-
 fælde fuld Betaling for hans Arbeide, bør han ord-
 entligvis være forpligtet til at lade sig nøie her-
 med. Naar den beskikkede Sagsfører, der optræder
 som det Offentliges Repræsentant, af det Offent-
 lige faaer fuld Betaling for sit Arbeide, bør
 han ikke tillige kunne erholde Betaling af Par-
 ten. Forbydes dette ikke, er det at forudsæ,
 at, hvad der har været Brug under den tid-
 ligere Ordning, ogsaa vil holde sig under den
 nye, idet selv hæderlige og samvittighedsfulde
 Sagsførere under Paavirkning af den tidligere Praxis
 ville finde det i sin Orden at modtage Bederlag
 af Parten. Men foruden at Saadant vil være
 i Strid med Lovgivningens nysævnede Hensigt,
 er det utvivlsomt i Sagsførerstandens egen vel-
 staende Interesse, at det forbydes. Forbudet kan
 kun bidrage til at hæve Sagsførerstanden, og det
 tør vistnok antages, at de fleste Sagsførere selv
 ville sætte Pris paa Forbudets Optagelse i Loven.
 Skulde der møde Tilfælde, i hvilke særlige Om-
 stændigheder tale for, at det tilstedes en Part at
 yde sin beskikkede Sagsfører et Ekstrasalær, vil Jus-
 titsministeriets Tilladelse hertil efter Lovforslaget
 kunne erbyrves, en Tilladelse, der vil frembyde en
 Garanti mod Misbrug. Kun dersom den be-
 f-

tebe Sagsfører frasalder sin Ret til Salær af det
 Offentlige, bør det kunne tilstedes ham at lade sig
 betale af Parten. Forslag til en i Overensstem-
 melse hermed noget forandret Affattelse af Para-
 grafen vil findes nedenfor.

Mindretallet kan ikke skjønne rettere, end
 at Bestemmelsen i § 3, hvorved det under Straf
 forbydes Sagsførere at modtage eller lade sig til-
 sige noget Honorar eller Bederlag af den Part,
 for hvilken han er beskikket Sagsfører, i det prak-
 tiske Liv vil staa uden Betydning over for den
 mindre hæderlige og samvittighedsfulde Sagsfører,
 og kun være til Hinder saavel for den hæderlige
 og samvittighedsfulde Sagsfører som for vedkom-
 mende Part i henholdsvis at modtage og yde en
 frivillig Gave; thi der kan kun være Spørgsmaal
 om frivillige Gaver, efter som Parten ved § 1 er
 underrettet om, at han Intet er pligtig at yde.
 At Justitsministeriet skulde kunne tillade Und-
 tagelser, synes lidet at stemme med Frivillighedens
 Karakter. Mindretallet indstiller derfor, at § 3
 udgaaer.

Til § 4 har Udvalget Intet fundet at be-
 mærke.

Sluttelig skal Udvalget endnu bemærke Føl-
 gende: I Lovgivningen findes der Bestemmelser
 om de beskikkede Sagsføreres Ret til at faae visse
 positive Udgifter godtgjorte, hvorimod Lovgivnin-
 gen tier med Hensyn til andre Udgifter. Udval-
 get har derfor drøftet Spørgsmaalet, om der ikke
 turde være Anledning til i denne Lov at optage
 almindelige Bestemmelser om Sagsførernes Ret til
 ved Siden af Salæret at faae deres positive Ud-
 gifter godtgjorte, saasom Reiseudgifter, Udgifter til
 Oversættelse af Dokumenter, til Erhvervelse af
 Situationskort, til Bekjendtgjørelser m. v. For-
 uden at man imidlertid derved vilde komme ind
 paa tvivlsomme Spørgsmaal om Forandring af de
 gjældende Bestemmelser, og foruden at det vilde
 være nødvendigt at give en Række detaillerede For-
 skrifter for at forebygge Misforstaaelser og Mis-
 brug, har Udvalget navnlig af den Grund troet
 at burde lade Spørgsmaalet falde, at det i Virke-
 ligheden ligger udenfor Lovens Omraade. Det
 har formentlig heller ikke stor praktisk Betydning,
 eftersom Sagsførerne upaatvovelig, hvad de vig-
 tigste Udgifter angaar, for hvilke Lovregler ikke
 have, ville kunne faae dem godtgjorte, naar de
 derom henvende sig til vedkommende administrative
 Autoritet. Det vil ordentligvis kun være rent
 ubetydelige Udgifter, saasom til Porto eller des-
 lige, der ville falde Sagsførerne til Last, Noget,
 som man ikke, naar dette Lovforslag gaar igjen-
 nem, kan tillægge nogen væsentlig Betydning.